

skyderkapitalen, som den højtærede Handelsminister synes at have haft Øje for, har i hvert Tilfælde ikke paa nogen Maade fundet Udtryk derigennem, at Indskyderne ved Likvidationskomiteens Sammensætning har faaet Indflydelse paa denne Sags Afgørelse, Lejlighed til at modvirke en saadan eventuelt tilstedeværende Fare.

Og, siger den højtærede Minister, Banken er Financier for en Række større eller mindre Erhvervsforetagender, der ved en Katastrofe vilde blive udsat for Vanskeligheder. Ogsaa dette er rigtigt, men heller ikke disse Foretagender har i Virkeligheden faaet nogen Repræsentation i Likvidationskomiteen. Og endelig var en hurtig Indgriben fra det offentliges Side nødvendig, siger den højtærede Minister, for at forhindre at enkelte Kreditorer kunde skaffe sig Særfordele ved at benytte sig af Reglerne i Konkursloven, det vil sige ved at erkjære Revisions- og Diskontobanken for son kurs. Og det er rigtigt; noget saadant kunde lade sig gøre, hvis intet Indgreb skete.

Og nu siger den højtærede Minister: Fra alle Sider tilraadede man ham at gaa frem efter Grundlovens § 25; og dette Raad maa vel ogsaa have indeholdt Tilslutning til den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister har valgt. Det forekommer mig, at naar man ser paa Likvidationskomiteens Sammensætning, er der Grund til at spørge den højtærede Minister: Hvad er det for „alle Sider“, hvorfra Ministeren har hentet sit Raad? Naar man ser paa den Repræsentation, som en enkelt Side har faaet i Likvidationskomiteen, faar man et klart Indtryk af, at Raadet har været i høj Grad ensidigt og hentet fra en Side, der i øvrigt i de senere Aar ikke har nydt særlig Estime hos den højtærede Handelsminister.

Det gjaldt om at hindre Konkurs, siger den højtærede Minister. Ja, men til at hindre en saadan behøvedes der overhovedet ikke noget Provisorium; Bankloven giver Ministeren al fornøden Myndighed til uden særlig Lovgivning at sikre imod Konkurs indenfor et Tidsrum af 14 Dage; saa lang Tid var der at løbe paa. Der havde da efter min Opfattelse været særdeles god Tid til at søge tilvejebragt en Likvidationsordning, hvorved alle berettigede Interesser kunde siges at være blevet forholdsmæssigt repræsenteret.

Den højtærede Minister kan jo nu sige: Ja, men der maatte handles hurtigt, thi det var nødvendigt at holde Bankens Virksomhed, ikke mindst hvad Indbetalinger angaar, i Gang. Vekselprotest o. s. v. kunde

indtræde, hvis der ikke handledes hurtigt. Derom vil jeg sige, at om end en saadan Betragtning selvsagt er rigtig, saa nødvendiggjorde den paa ingen Maade den hæsblesende Optræden med Likvidationskomiteens Sammensætning, som den højtærede Minister har udvist. Det havde været muligt for den højtærede Minister igennem Banken, igennem den Institution, som standsede sine Betalinger, at komme i Forbindelse med Kreditorerne, med Ejerne, med Indskyderne; og det viser sig da ogsaa, at allerede inden Udløbet af den 14 Dages Frist meldte Indskyderne sig gennem deres Organisation hos den højtærede Minister, men opnaaede ikke, at der blev taget Hensyn til deres indtrængende Ønske om at faa en direkte Repræsentant ind i Likvidationskomiteen.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at der var noget over 50 000 Indskydere, og der er dog ingen, siger det ærede Medlem, der vilde tage Kravet om, at man skulde sætte sig i Forbindelse med dette Antal Personer, alvorligt. Men det ærede Medlem maa dog ikke forveksle Antallet af Konti med Antallet af Indskydere, og det synes jeg det ærede Medlem gør. Det maatte dog have været muligt indenfor disse 14 Dage, der var til Disposition, at faa disponeret saaledes, at samtlige Indskydere under et vist Beløb gik ud af Risikoen, saaledes som Tilfældet jo er blevet for de Indskydere, som havde Beløb indestaaende i Banken paa indtil 200 Kr. Det er meget anerkendelsesværdigt, at det er lykkedes at fri dem for den Uro, som maatte være indtraadt hos dem, hvis de vedblivende skulde have deres Penge tilgode. Jeg synes, det er glædeligt, at man fra Nationalbankens Side har udløst de vedkommende. Men naar disse fradrages, saa reduceres Tallet særdeles betydeligt, og jeg skulde tage meget fejl, om ikke Antallet af Indskydere — jeg ved ikke nøjagtigt, hvor det ligger, etsteds mellem 10 000 og 15 000, maaske lidt derover —, naar man tænker paa Personer og ikke paa Antallet af Konti, i Virkeligheden reduceres til mellem Halvdelen og en Trediedel. Det havde ikke været umuligt her at følge den Fremgangsmaade, som i alle andre Forhold lovmæssigt er fastsat til at komme i Forbindelse med Kreditorerne ved en Virksomheds Sammenbrud.

Den højtærede Minister kan sige, at her gjaldt det om at handle hurtigt, og det var det ærede Medlem ogsaa inde paa. For alle de mange, der havde betydelige Beløb indestaaende i Banken, af hvilke deres